

A young girl with a floral crown stands on a swing set in a grassy field under a large tree at sunset. The scene is bathed in warm, golden light from the setting sun, which is visible in the upper left corner. The girl is wearing a yellow dress with red polka dots and dark shorts. The swing set is made of thick yellow rope and a wooden seat. The background is a large, leafy tree with a thick trunk, and the sky is a clear, pale blue.

LAURIE FRANKEL

MINDIG EZ VAN

„Ezt a regényt mindenkinek el kellene olvasnia. Briliáns. Merész. És időszerű.”
ELIZABETH GEORGE

GABO

EGYSZER VOLT,
HOL NEM VOLT,
MEGSZÜLETETT
CLAUDE

Előbb azonban Roo született meg. Rooseveltt Walsh-Adams. A kötőjeles írásmód mellett a szokásos indokok miatt – és ellenére –, de legfőképpen azért döntöttek, hogy elsőszülött fiuk úgy viselhesse a nagyapja nevét, hogy az ne hangozzék túlságosan elnökieknek, ami a szülei szemében jókora tehertételnek tűnt egy két kiló nyolcvandekás, vadonatúj, pöttömnyi emberi lény számára. Először Roo született, a csupa rózsaszín, iszamós, lármás és csudálatos Roo. Utána született Ben. Aztán megvitatták, megfontolták és megfogadták, hogy már csak egyet, következésképp ikreik lettek – Rigel és Orion –, akik kétségkívül hangot fognak adni a nevükkel kapcsolatos ellenérzésüknek, amint elmúlnak négyévesek, különösen, amikor majd Rigel rájön, hogy őt a csillagkép lábujjáról nevezték el, ám akik pillanatnyilag még túl kicsik és túl lármások voltak ahhoz, hogy ezzel törődjenek. A kettőről négyre történt ugrásszerű növekedést csillagászatának érezvén, szülei az égiekhez fordultak.

Mindezek okán, logikán és érvelésen nevelkedett, tekintélyes tudós asszony, jobbára szilárdan a józan ész talaján álló ember léte, aki mindennek a tetejébe még orvos is volt, aki tudta, amit tudott, Rosie Walsh azzal töltötte a Claude fogantatását közvetlenül megelőző tizenöt percet, hogy az ágyát a fal melletti helyéről a szoba közepére rángatta, ahol észak-déli helyett kelet-nyugati irányba fordíthatta. A Talmudban, számolt be róla az anyja, feketén-fehéren az áll, hogy sok fia születik annak a férfinak, akinek az ágya észak felé néz, és bár ezt Rosie a Talmud által kínáltak zömével együtt komolyan kétségbe vonta, nem szeretett volna kockáztatni. Szép csöndben már ebédre is lazacot tálalt fel a férjének, meg, noha persze felnőtt emberek voltak, csocicseppes kekszet, lévén, hogy a germán néphagyomány a fiú utódokban szűkölködő férfiakkal vörös húst és sós rágcsálnivalót ír elő, és azoknak pedig, akik leánygyermekre vágnak, délutáni kényeztetést. Ugyanez a weboldal azt is javasolta, hogy tegyen egy fakanalat az ágy alá, ha azt akarja, hogy lánya foganjon, amit ő meg is tett, de aztán olyan idiótának érezte tőle magát, hogy felhajította a komódra, akkor meg az jutott eszébe, hogy Penn majd – jogosan – ki fogja érte gúnyolni, ha ott meglátja, úgyhogy besuvasztotta a keze ügyébe eső egyetlen helyre: az ágy alá. Ártani nem árthat.

A kétesebbnél kétesebb értékű források a misszionáriuspózt is melegen ajánlották, ő pedig szíves-örömezt szót fogadott nekik. Amennyire meg tudta ítélni, a misszionáriuspóz olyan, mint a vaníliafagylalt: állítólag unalmas, és csak a szenvedélyektől mentes, fantáziátlan, hullafáradt emberek választják, pedig igazából az a legjobb. Szerette olyan közelről nézni Penn arcát, ahol az már darabjaira hullott, mint valami modernista festmény. Szerette, ahogy a férfi eleje teljes hosszában hozzá préselődik. Úgy érezte, hogy azok, akiknek ezt tótágast állva

meg hátulról, a kiskert felől kell csinálniuk – meg akik kandírozott bacon, füstölt tengeri só vagy nyers kekszdarabokat tesznek a fagyaltjukba –, ezzel alighanem valami eleve rosszabb minőségű árut kompenzálnak.

A kétes értékű források azt is javasolták, hogy a nő tartózkodjék az orgazmustól. De hát nem szabad az ilyesmit túlzásba vinni.

Egyszer volt, hol nem volt, dr. Rosalind Walsh annak idején valahányszor a férjével szeretkezett, az mindig ösztönösen, fékezhetetlenül indult, kikövetelte magát, számtalan okuk volt rá, de nem is igen volt más választásuk. Most, négy gyerek és két állás mellett maga a szex jobb volt, bár kevésbé elmaradhatatlan. Elmaradhatóbb? Mindenesetre inkább könnyed tervezgetés és beszélgetés előzte meg, semmint ruhaszaggatás és falhoz passzírozás. Rosie azon a héten éjszakás volt a kórházban. Penn otthonról dolgozott. Megebédeltek, aztán a férfi valaminek utánanézett a könyvéhez, miközben az asszony kondizott egyet, aztán fogott egy kanalat, az ágyat kihúzta a szoba közepére, és meztelenre vetkőzött.

Penn az ágy szélére ült, orrán még mindig olvasószemüveggel, egyik kezében még mindig szövegkiemelőt, a másikban pedig egy újságcikket tartva, amely a második világháború alatti élelmiszerhiányról szólt.

– A világért sem szeretnék lebeszélni arról, ami itt most készülődik. – Eltette az újságcikket, levette a szemüveget, aztán levetkőzött, és bemászott az asszony mellé. – De azt, ugye, tudod, hogy eleve így kerültünk ebbe a zűrzavarba.

– Hogy lánnyal próbálkoztunk? – Ez igaz volt. Ben után egy ez-most-biztos-az-lesz lánnyal beszéltek rá magukat még egyre.

– Fényes nappal meztelenre vetkőzni – mondta Penn.

– Miféle zűrzavar? – Az asszony elmosolyodott.

– Láttad már a héten a pihiszobát?

– Én nem járok be a pihiszobába.

– A zűrzavar nagyvonalú kifejezés lenne arra, ami ott van.

A zűrzavar a katasztrófa mértékét kifejezi ugyan, a veszély fokát viszont nem. Ha a pihiszoba repülőtér lenne, a vörös biztonsági szint lenne érvényben.

– Mint mindig – mondta az asszony a férfi száját, aztán a nyakát, majd újra a száját csókolgatva.

– Mint mindig – helyeselt a férfi az asszony nyelve alól.

Röviddel – de azért nem olyan nagyon röviddel – később megtörtént Claude, ahogy ezek a dolgok történni szoktak, habár ezt akkor hármuk közül egyikük sem tudta. Rosie mindig is azt tartotta, hogy az emberi evolúció hasznos fejleménye lenne, ha a nőstény megérezné, amikor a sperma behatol a petébe. Így akár egy teljes hónappal hamarabb, vagy még korábban abbagyhatná az ivást és a szusi meg a jóféle sajtok evését, mint arra általában sort szokott keríteni. Az életnek egy ilyen fontos része, mint a fogantatás, és mindenestül elszalasztja az ember. Szintén egyszer volt, hol nem volt, amikor a szexet még szunyókálás követte egy kupacban, még egyre zibbadó, egymásba gabalyodott lábakkal, vagy késő éjszakába nyúló, mélyenszántó filozofálgatás, vagy néha még egy kis szex. Most viszont Penn újra fogta az élelmiszerhiányról szóló cikkét, adott magának hét percet, hogy amúgy pucéran a fejtámlának dőlve átolvassa, aztán lement, és nekikezdett a vacsorakészítésnek, majd harmincöt perc múlva az óvodához hajtott, hogy elhozza Rigelt és Oriont. Rosie felöltözött, aztán összekészülődött a munkához, majd lement a buszmegállóba Roo és Ben elé. Claude pedig szép csöndesen egész idő alatt önnön megvalósulásán ügyködött, előbb az összetalálkozással, majd – az elkö-

vetkezendő napok, hetek, hónapok során – osztódva, osztódva, osztódva.

Az emberek folyton azt mondogatták Rosie-nak: „Micsoda maga, katolikus?”, habár a mondat végén fel sem vitték a hangjukat, mint amikor tényleg kérdeznek valamit. Vagy így szóltak hozzá, viccelődést színelve: „Tudja, számtalan módja van annak, hogy az ilyesmit megelőzzük”. Vagy azt mondták: „Inkább maga, mint én”, amire semmi szükség nem volt, hiszen nyilvánvalóan ez volt az igazság, vagy csak azt kérdezték tőle: „Mind a magáé?” Mind az övé volt. Tavaly a szülői értekezleten egy anyuka félrevonta Rosie-t, és azt tanácsolta neki, hogy az óvszereket ne rajzszögezze az ágy melletti üzenőfalra, bármilyen kényelmes tárolási módszernek tűnik is, bevallja, ő ezt a leckét – biccentett egy elsős felé, aki a sarokban éppen valami kulimászt nyalogatott az ujjairól – már keservesen megtanulta. Rosie szemében a családalapítás ugyanolyan intim dolognak tűnt, mint a hozzá vezető szokásos kezdőrúgás, és ugyanolyan udvariatlanságnak tetszett annak ismerősökkel folytatott udvarias beszélgetés keretében történő megvitatása – a nyílt ítélekezérről már nem is beszélve. Vele mégis ez történt, rendszerint hetente többször is. És ez történt most a buszmegállóban is, miközben Roo-ra meg Benre várt, majdnem-Claude egyik fele pedig eszeveszetten igyekezett a másik fél felé.

– Csak tudnám, hogy csinálja. – Heather. A szomszédja. Ez volt a másik, amit folyton mondogattak neki az emberek, bóknak álcázott kritikaként.

Rosie felnevetett. Kényszeredett nevetéssel.

– Tudja azt maga.

– Nem, én komolyan beszélek. – Pedig dehogy beszélt komolyan. – Úgy értem, Penn-nek szerintem nincs munkája. Magának viszont van.

– Penn otthonról dolgozik – felelte Rosie. Már megint. Nem először mennek bele ebbe a konkrét beszélgetésbe. Mindig erre került a szó, valahányszor késett a busz. Amely mindig késett, valahányszor havazott. Ami bizonyos hónapokban mindennap megesett. Arra gondolt, hogy a Wisconsin állambeli Madison állami iskoláinak havas útviszonyokra vonatkozó speciális oktatásban kellene részesíteniük a buszvezetőiket – hát nem ezt kívánja a józan ész? –, de ezzel az ötlettel nyilvánvalóan magára maradt. Most viszont szeptemberben jártak, meleg volt, a levegőben kora esti zivatar szaga terjengett, úgyhogy ki tudja, miért késett a busz.

– Úgy értem, azt tudom, hogy dolgozik. – Heather szinte minden mondatát úgy kezdte, hogy „úgy értem”, amit Rosie amolyan sejtetésnek érzett. – De az nem munka.

– Az írás is munka. – Penn készülő műve – ő FR-nek, Francos Regénynek hívta – még nem tartotta ugyan el őket, de a férfi szorgalmasan írogatta, minden áldott nap. – Csak éppen nem az a kilenctől ötig tartó fajta.

– Mit számít az?

– Az én munkám se kilenctől ötig tart. – Az órájára nézett. Ami azt illeti, valamivel több mint egy óra múlva a kórházban kell lennie. Az éjszakai műszakok brutálisak voltak, viszont könnyebben lehetett velük megszervezni az életet. Néha egyszerűen kevesebb vesződéssel járt az alvásról lemondani, mint megpróbálni bébiszittert keríteni a rengeteg rövidített napra, vakációra, tanítási szünetre, tanári továbbképzésre meg szülői értekezletes napra. Az is igaz volt, hogy a sürgősségin töltött éjszakák gyakran békésebben teltek, mint az otthoniak a családjá körében. Néha még vérből is kevesebb folyt.

– Ja, de úgy értem, maga orvos – mondta éppen Heather.

– És?

– És egy orvosnak igazi munkája van.

– Ahogy az írónak is.

– Csak tudnám, hogy csinálja – mondta újra a fejét csóválva Heather. Majd kuncogva még hozzáfűzte: – Vagy miért.

Ami azt illeti, a hogyan könnyebb kérdés volt, mint a miért. A hogyanra ugyanaz volt a válasz, mint az összes többi lehetetlenségre, amit az ember így is, úgy is művel. Egyszerre csak egy dolgot. Egyik lábat a másik elé. Egy mindenkiért, mindenki egyért. Mindenesetre valami olyan közhely, amelyben szerepel az „egy” szó, ami azért ironikus, mert már oly sok idő eltelt azóta, hogy ő csak egy egyke volt. A srácokat – a srácok egy részét – a kocsii felé terelte. Ha mindennap ezt a beszélgetést lesz kénytelen lefolytatni Heatherrel a buszmegállóban, akkor ezzel az erővel holnaptól akár az iskolából is elhozhatja a srácokat. Nevetségesnek tűnt a szemében, hogy oda-vissza kell furikáznia a buszmegálló meg a házuk között. Hát nem éppen az a lényege a busznak, hogy a srácokat az otthonukból az iskolába szállítsa? Imádta az elterpeszkedő, öreg farmerházukat, a hathektárnyi dimbes-dombos, növényekkel benőtt, örökösen parlagon heverő birtokukat. Volt rajta egy szénapajta is, amely már csak távolról emlékeztetett pajtára, egy patak, amely ahhoz épp eléggé titokzatos és nedves volt, hogy jó multságul szolgáljon, ahhoz viszont sem elég mély, sem elég sebes folyású nem volt, hogy aggódni kelljen miatta. A házat farmercsalád számára tervezték, sokgyerekes család számára, akik már hajnal előtt felkeltek, hogy segítsenek megfejni a teheneket, megetetni a jószágot, vagy amit a farmergyerekek szoktak csinálni. Rosie-nak és Penn-nek nem volt mit megfejni, állataik sem voltak az egy szem kutyakölykön (Jupiteren, az ikrek ne-

gyedik születésnapjára ajándékba kapott szukán) kívül, gyerekeik viszont annál inkább, akik – az esetek többségében – már hajnal előtt keltek. Ezek a gyerekek pedig sok-sok hálósobát igényeltek, amiből a parasztházban rengeteg volt, és a szülői hálósobából még egy tökéletes babaszoba is nyílt, amely örökösen hintőportól illatozott, és sárgára volt kifestve, ha netán egy szép napon kislány születne. A padlók hepehupások voltak. A falak nem szigetelték a hangot. Sokáig tartott, amíg a víz fölmelegedett. Rosie azonban imádta a ház összevisszaságát, amely jól illett a családjá összevisszaságához. Például, amikor a szegélylécek leverődtek – mert leverődtek –, senki sem törődött velük. Néhanapján viszont kezelhetőbbnek tűnt a jó öreg kertváros meg egy zsákutca, amelynek a végében megáll valamelyik busz. Néhanapján egyszerűen nem volt hozzá energiája. Ezen a napon is fáradtnak érezte magát. Nem tudta, miért. De akárhogy is, muszáj volt leráznia magáról. Még el sem kezdődött a munkanapja.

Otthon gyúrte tovább az egy láb, egy nap, egy mindenkiért ipart. Penn csókkal fogadta a srácokat, tőle csókkal búcsúzott, és elment, hogy hazahozza Rigelt meg Orient. Az asszony átvette a vacsorakészítést – kisütötte a zöldségeket, amelyeket Penn feldarabolt, megfűszerezte a rizst, amelyet Penn megfőzött, meggrillezte a garnélákat, amelyet Penn bepácolt. (Még nem tudta, hogy az egymás felé száguldó Claude-felek minden esélyét kizárják annak, hogy a vörös hústól való tartózkodás lányt eredményezzen.) Amíg a bab rotyogott, kiürítette az uzsonnásdobozokat, átnézte a dossziékat, szétválogatta a kérdőíveket. Amíg a mártás redukálódott, befejezte az előző estéről maradt edények elmosogatását. Amíg azokat eltörölgette, félbeszakította a görkorcsoolyaversenyt, amelyet Roo és Ben háromszor is megrendezett a nappaliban. (Nem mintha végre

sikerült volna rávenni őket, hogy abbahagyják. Hanem végre sikerült nem törődnie vele.)

Aztán Roo megterített. Aztán Ben vizet töltött a vizespoharakba. Aztán megjött Penn, Rigel és Orion, mindhárman csuromvizesen és zaklatottan, Penn a forgalom miatt, amely a beszámolója szerint zűrzavaros volt a zivatar miatt, Rigel és Orion pedig valami asztali homokozóval kapcsolatos dolog miatt, amit Rosie nem tudott ugyan kivenni a szavaikból, de azért együtt érző hangokat hallatott az ügyben. Ha annyira borzalmas a közlekedés, akkor korán kell elindulnia a munkába. Ha korán kell elindulnia a munkába, akkor már most indulnia kell. Penn lehúzta a grillről a garnélákat, és a lábából kikotort rizzsel együtt a wokban lévő zöldségekhez dobta, belekeverte a mártást meg a babot, és a fentiek egy részét egy hatalmas frissen tartó dobozba borította, mellé tett egy kanalat, és Rosie kezébe nyomta, miközben az éppen azt ellenőrizte, hogy a sok mindenből, amiről a világért sem volt szabad megfélekeznie, mennyi mindent sikerült ténylegesen a táskájába gyömöszölnie. Valamennyit. Gyorsan körbecsókolt mindenkit, és már indult is a kocsihoz. Ha a közlekedés annyira borzalmas, ahogy Penn mondja, akkor útban a kórház felé meg is fog tudni vacsorázni.

Ez volt a hogyan. Egyszerre csak egy dolgot. Egyik lábat a másik elé. Egy mindenkiért. Nem is annyira arról szólt ez, hogy ők ketten Penn-nel elhatározták, hogy a Zen házastársi egyenjogúságát és a tökéletesen kiegyensúlyozott gyermeknevelést fogják gyakorolni. Hanem arról, hogy egyszerűen jócskán több volt a tennivaló, mint amennyit két ember győzni tudott, de azért, hogy mindketten kihasználták minden egyes szabad pillanatukat, a szükséges dolgok egy részével végezni tudtak.

Egy, megérett a meggy. Jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok.

A miért már fogasabb kérdés volt. Rosie egész úton a kórházig ezen törte a fejét, nem aznap, hanem 257 nappal később azon a napon, amikor Claude született. A vajúdas vacsora közben indult be úgy istenigazából, de már reggel óta tudta, hogy készülődik. Közvetlenül a fájások megindulása előtt sajátságos módon viszketni kezdett a lába. Tapasztalatból már régóta ismerte ezt az érzést, és úgy kalkulált, hogy a baba másnap vagy akár harmadnap fog világra jönni, így aztán, bár a fájások egyre gyakoribbak és erősebbek lettek, elkészítette a vacsorát. Ám miután a salátát már körbekínálta, de a tésztával még nem végeztek, a hétperces fájások hárompercesre sűrűsödtek. Penn azt kérdezte tőle:

– Na, és a desszert?

Mire Rosie így válaszolt:

– Esetleg inkább a kórház.

Az nyitott kérdés volt, hogy miként fognak tudni hazajutni, de egyelőre még mind befértek egy kocsiba. Rosie az elülső ülésre telepedett, higgadtan, de nem kis erőfeszítés árán. Penn cipelte a csomagokat. Nem Rosie-nak kellett, ő kevéssel is beérte. Sosem volt az a fajta, aki zenei válogatással, kollázssal vagy speciális párnával készül a szülőszobára, de mostanra már azt is megtanulta, hogy még az a maroknyi dolog is fölösleges, amit az első néhány alkalommal magával hozott. Nem, a csomagok az anyjának kellett. Ellátmányt tartalmaztak azokra az órákra és talán napokra, amelyeket egyvégtében egy váróteremben kell majd töltenie négy szeleburdi kislánnyal – könyveket, vonatokat, legókockákat, ragasztóstifteket, dobozos gyümölcsleveket, müzliszeleteket, plüssiket, rongyikat és külön bejáratú párnákat. Rosie-nak nem kellett speciális kórházi párna. Ez volt a különbség közte és a fiai közt.

Egy bolond százat csinál. Egyik tizenkilenc, másik egy híján húsz.

A kórház felé egész úton, miközben a srácok a gyerekülésekben és az ülésmagasítóikon a *Pán Pétert* énekelték – a bébiszitterük játszotta az egyik főszerepet a középiskolájuk musical-előadásán –, Penn pedig az ő kezét szorongatta, és mindhiába ugyan, de nemtörődömséget színlelve az összes kitáblázott sebességkorlátozást betartotta, ő meg ellenállt a csábításnak, hogy azt mondja neki, siessen már, a fenébe is, Rosie-nak újra és újra egyetlen szó jutott az eszébe: *Poppy*, azaz Pipacs. Ha a baba lány lesz – és muszáj, *muszáj*, hogy az legyen: halat evett, meg sütit; délután szexelt, kelet felé fordulva; megcsinálta azt a dolgot a fakanállal, és különben is, most ő jön –, Poppy-nak fogja elnevezni.

Már a legelső terhessége alatt kiválasztották ezt a nevet. Rosie pedig még régebb óta ismerte, azóta, hogy egy sötét napon a kishúga kórházi ágyán üldögélt, amíg a szülei a büfében szusszantak egyet. Rosie éppen Poppy parókáját fonta, Poppy pedig Poppy babájának haját fonta, amikor a húga egyszer csak így szólt a semmiből: „Nekem sose lesz kislányom, akinek befonhatnám a haját”. Reszelős volt a hangja. Rosie most már tudta, hogy a kemoterápiától, de akkor úgy rémlett, mintha a hűgában lett volna valami, ami ki akarta magát onnan küzdeni – és ez sikerült is neki –, egy kobold, egy boszorka vagy egy démon, valami, ami nyomokban itt-ott máris áttört: egy rekedtes hang, vérben forgó szemek, lassan támadó zúzóadások, amelyek terjedni és sokszorozódni látszottak, mintha a közvetlenül a kislány örökké törekeny külseje alatt kavargó lila bőrtengerről hámlanának le. Rosie ettől nemhogy megijedt volna, hanem inkább vigasztalónak találta a gondolatot. Örömmel fogadta a hűgából kikíváncozó démont, mert egyre világosabbá kezdett válni, hogy Poppy nem fogja tudni túlélni ezt a borzalmas, elmondhatatlan, elképzelhetetlen betegséget,

de talán a démon igen. Démon Poppy sokkal erősebbnek látszott. Démon Poppyban több volt a küzdeni akarás.

– Vigyázol majd helyettem Lóherére? – káromta Poppy. A Walsh család valamennyi gyermekéhez hasonlóan Poppy babája is egy virágról lett elnevezve.

Rosie bólintott. Csak ennyi telt tőle. De aztán visszajött Poppy rendes hangja:

– Hová menjünk nyaralni?

– Mikor?

– Amikor kikerülök innen.

– Nemtom. – Az egyetlen hely, ahol eddig nyaraltak, a nagyszüleik háza volt, ahol olyan szag terjengett, mint egy alagsorban. – Hová szeretnél menni?

– Sziámba – vágta rá azonnal Poppy.

– Sziámba?

– Mint *A király és én*. – A kórháznak volt egy szegényes videotéka, amelyben ez volt a fő attrakció. Poppynak pedig rengeteg heverészni való ideje volt.

– Mindenhová elmegyünk – ígérte Rosie. – Mihelyt kienednek. Na jó, lehet, hogy várunk kell négy évet, amíg megszerzem a jogosítványomat. Kocsival el lehet menni Sziámba?

– Nemtom. Talán. – Poppy boldogan mosolygott. – Te olyan ügyesen tudsz haját fonni. – Kiderült, hogy ez a legjobb a rákban. Poppy parókája sokkal hosszabb volt, és kevésbé gu-bancos, mint a saját haja. – A lányodnak mázlija lesz.

Ebben a szent minutumban a tizenkét éves Rosalind Walsh két dolgot határozott el: a lányának hosszú haja lesz, de igazán hosszú, olyan hosszú, hogy rá tudjon ülni, és Poppynak fogja nevezni. Rosie végül aztán rájött, hogy Sziámot mostanság Thaiföldnek hívják, de csak több étellel később jutott el oda, és akkor sem nyaralni. Ekkor volt utoljára kettesben a húgával.

Egész úton a kórház felé, miközben Penn azt duruzsolta, hogy „Lélegezz, lélegezz!”, Roo pedig azt énekelte, hogy „Rik-kantok én”, mire Ben és Rigel és Orion kisfiús torkaszakadtából azt károgta rá, hogy „Ö-ő-ő-őőő”, Rosie egyre csak azt suttogetta: „Poppy. Poppy. Poppy. Poppy.”

Húsz perccel az után, hogy a bejárat előtt lefékeztek, már meg is volt a baba.

– Nyomjon! – mondta az orvos.

– Lélegezz! – mondta Penn.

– Poppy – mondta Rosie. – Poppy. Poppy. Poppy.

Ez lett volna a miért? Vajon egyszerűen azért próbált szüntelenül lányt szülni, hogy valóra váltsa a húga ősrégi álmát, még hozzá egy tízéves gyerek álmát? Vajon azt hitte, hogy ez a leánygyermek majd felcseperedik, és tízéves korára az a kislány lesz belőle, akit elveszített, Poppy személyesen, és ott folytatja, ahol Poppy abbahagyta, hogy beváltsa annak a zátonyra futott, derékba tört, kioltott kicsi életnek minden reményességét? Lehetséges az, hogy amíg ő nem hagyja kiürülni a méhét, addig Poppy, valamiféle Poppy-változat – valamifajta várakozó, vigyázó, vándorló Poppy démon – majd begyűjti az összes szertekóborolt atomját, és újra hazatér? Vajon hátborzongató dolog elképzelni, hogy az ember halott húga tanyát ver az uterusában? Vajon nem a kezdődő örület megnyilvánulása-e, hogy valaki újra és újra megteszi ugyanazt, és mindig más végeredményre számít?

Egy fecske nem csinál nyarat. Egy csöpp eső nem csinál sarat. Egy lajhár nem csinál... semmit.

Vagy ez valami régóta érlelődő, mélyen gyökerező meggyőződés volt, miszerint minél több a gyerek, annál jobb, mert sosem lehet tudni, mikor veszíted el valamelyiket? Mindannyian teljesen összetörtek, amikor Poppy meghalt, Rosie, anya meg

apa is. Egy nem elég. Az egy mindig felborítja az egyensúlyt. Többé nem kettő volt kettő ellenében. Többé nem volt kívül játszani, kihez szaladni, kit kímélni. Tudta, hogy az anyja duplán látott, folyton Poppyt látta a dolgok peremén, Rosie árnyékában, Rosie oldalán az iskolai színelőadásokon, sulibulikon és bizonyítványosztó ünnepségeken, Poppy állt közvetlenül Rosie és Penn háta mögött az esküvőn, Poppy pihegett csöndesen Rosie oldalán az összes gyereke születése közben. Amikor Rosie apja közvetlenül az előtt, hogy Roo világra jött, itt hagyta, az anyja akkor is ott látta a sírnál Poppy kísérteties körvonalait Rosie dagadt pocakja mellett, ahogy csöndesen siratja mindazt, ami elveszett, és az nem csupán az apjuk volt. Akkor legalább újra egy lett egy ellenében. Helyreállt az egyensúly.

Az egy a legmagányosabb szám. Ne tegyél fel mindent egy lapra.

Szóval talán ez volt a miért. De az is lehet, Rosie és Penn egyszerűen szerette a kisbabákat, a bennük rejlő ígéretet, káoszt és zűrzavart, azt, hogy mind egyféleképpen indulnak, de szinte azon nyomban merőben különbözővé válnak. Rosie imádta az éktelen ricsajt, amit terjedelmes családja csapott, a tanya-klubházukat betöltő keszokusza szeretetet, a kakofóniát, amit csak ő tudott kivenni, az örvénylő vihart, amelynek középpontjában ők álltak Penn-nel, együtt vigyorogva, együtt pörögve-forogva.

– Nyomjon! – mondta az orvos.

– Lélegezz! – mondta Penn.

– Poppy – mondta Rosie.

És nem sokkal később:

– Fiú! Egy egészséges, gyönyörű, tökéletes, türelmetlen fiú-csecsemő – mondta az orvos. – Fürge kis pasi. Még jó, hogy nem kerültek dugóba.

Egy kaptafára megy, gondolta Rosie. Egyszer volt, hol nem volt.

Egy hajóban evezünk. Egy öcsike. A fiúk legalább tudni fogják, mi a teendő.

EGY BIZONYOS RANDI

Penn egyke volt. Az első randijukon, amikor Rosie azt kérdezte tőle, hogy „Na, és vannak testvéreid?”, Penn pedig erre azt válaszolta, hogy „Nincsenek. Egyedüli gyerek vagyok”, Rosie azt felelte: „Jaj, annyira sajnálom”, mintha a férfi azt mondta volna, hogy már csak három hónap van hátra az életéből, vagy hogy vegánok nevelték föl egy kézműves csemegeüzlet fölött.

– Ó, köszönöm. Semmi baj – mondta erre a férfi, és csak pár ütemmel később jött rá, hogy ez a válasz tökéletesen elhibázott volt. Meggyűlt a baja a koncentrációval. Mindennel meggyűlt a baja, mert a vére a szokásosnál kétszer nagyobb sebességgel és erővel száguldott végig benne, köszönhetően annak a ténynek, hogy képtelen volt lelassítani a szívverését, amely azóta leledzett ebben az állapotában, amióta pár órával korábban odahajtott, hogy fölvegye a nőt. Mielőtt ezt megtette volna, elképzelni sem tudta, miért teszi. Rosie az egyik barátnője barátnőjének a barátnője volt, akivel egyik este egy – részeg és

ostoba – partin hozta össze valaki, akit még csak nem is ismert. Akkoriban mesterképzőre járt, a bölcsészdoktoriján dolgozott, és minden reggel azzal a tanakodással ébredt, hogy minek neki bölcsészdoktori. A középkori irodalom-osztályába járó egyik nő (hogy ennek az osztálynak vajon mi köze lehetett a regényírás-hoz, az még csak halványan sem rémlett előtte) odaráncigált hozzá egy másik nőt, aki számára nem volt ismerős, és aki egy darabig fürkészően nézett rá, majd végül azt kérdezte tőle:

– Na, szóval. Akar randizni egy orvossal?

– Tessék?

– Ismerek egy szingli doktornőt, aki odavan a költőkért.

– Én nem vagyok költő.

– Tudja, hogy értem.

– Nem tudom.

– Nagyon csinos. Szerintem maguk nagyon jól kijönnének egymással.

– A nevemet sem tudja.

– Ő nem a nevekért van oda.

– Nem úgy értettem.

– Az mindegy.

Hogy is vitatkozhatott volna ezzel a logikával? Az mindegy. Arra nincs mit válaszolni, hogy az mindegy. Megvonta a vállát. Akkoriban az volt a felfogása, hogy semmiféle új és potenciálisan egyedi élményre sem szabad nemet mondani, ha anyagot akar gyűjteni a későbbi írásaihoz. Egy doktornővel, aki kedveli a költőket, csak azért randevúzni, mert valaki szerint, akit még soha életében nem látott, jól kijönnének egymással, ebbe a kategóriába látszott tartozni.

És ennyi volt, nem több. Irodalmi nyersanyag. Irodalmi nyersanyag, némi változatosság, meg egy új életfilozófia, miszerint nem szabad nemet mondani. Nem rettegett tőle, de nem

is várta türelmetlenül. Abszolút semlegesen viszonyult a randihoz, mint amikor az ember leugrik a sarki fűszereshoz egy kis tejért. És mégis, nagyjából egy órával az előtt, hogy szándéka szerint lezuhanyozott és felöltözött volna, ahogy garzonlakásában a szófán üldögélve Dante *Poklát* olvasta, egyszer csak megdőlt a szíve. Érezte, hogy lángba borul az arca, érezte, hogy az ajka kiszárad, a tenyere nedvesedik, érezte azt a nevetséges késztetést, hogy felpróbáljon néhány inget, hogy lássa, melyik áll legjobban, és egyszeriben idegesnek érezte magát, de ha az élete múlik rajta, akkor sem tudta volna megmondani, hogy miért. Azt gondolta, talán influenzás lett. Még az is eszébe jutott, hogy felhívja a nőt, és lemondja, hátha fertőző, csak hogy a nő kórházban dolgozott, úgyhogy alighanem volt valamiféle baktériumellenes stratégiája.

A nő lakása előtt lefékezett, a kocsijában ülve megpróbálta lelassítani a légzését, és várta, hogy megszűnjön a térde remegése, ám amikor világossá vált, hogy arra ugyan várhat, feladta, és becsöngetett. Ahogy a nő ajtót nyitott, és Penn megpillantotta, csak ennyit mondott:

– Ó.

Nem mintha Rosie olyan gyönyörű lett volna, noha az volt, vagyis a férfi annak gondolta, vagyis annak érezte. Kénytelen volt arra hagyatkozni, amilyenek halványan érzékelte a külsejét, látni ugyanis nem látta őt. Mintha ellenfényben állt volna, és a háta mögül előragyogó napfény nem engedte volna alkalmazkodni a szemét, hogy rendesen lássa őt. Vagy mintha ájulás környékeznél, és a széleken jelentkező feketeségek egyre kisebb és kisebb origamidobozokká hajtogatnák a látómezejét. Pedig szó sem volt egyikről sem. Olyan volt, mint amikor a jeges úton megpördül az ember kocsija, és az érzékei annyira kiélesednek, hogy lelassulni látszik az idő, mert mindent érzékel,

és csak ül ott a pörgő autóban, és várja-várja, hogy kiderüljön, vajon meg fog-e halni. Nem tudott a nőre nézni, mert minden egyes érzéke, testének minden egyes pillanattöredéke, minden egyes atomja egyszeriben belészeretett. Hátborzongató volt.

Penn a bölcsészdoktoriján dolgozott, igen, de regényíró volt, nem pedig költő, és nem hitt abban, hogy létezik szerelem első látásra. A múltban még gratulált is önmagának, hogy a nőket az eszükért, nem pedig a testükért szerette. Ez a nő itt még egy árva szót sem szólt hozzá (bár azt azért feltételezte, hogy orvos lévén valószínűleg elég okos lehet), és ő arra sem tudta rávenni magát, hogy a külsejére összpontosítson, de mintha már így is szerelmes lett volna belé. A nő – máris – kalapot, sálat és négyhüvelyknyi vastag tollkabátot viselt, amely leért egészen a csizmájáig. Olyan nincs, hogy a januári Wisconsinban valaki pusztán a testéért szeressen bele egy nőbe. De ahogy még mindig kukán állt ott az ajtóban, azt azért az eszébe idézte, hogy ez bizony nem szerelem első látásra. Mintha már jóval korábban megtörtént volna. Mintha másfél órával azelőtt, a szófáján üldögélve szeretett volna belé az V. ének kellős közepén, mielőtt még Rosie-t egyáltalán megpillantotta volna. Hogy a teste honnan tudta, honnan sejtette ezt meg, arra sosem jött rá, de igaza volt neki – nagyon is igaza –, és ő nagyon gyorsan túl is tette magát rajta.

Így aztán az étteremben nem nagyon volt formában. Először is meg volt zavarodva. Másrészt viszont tudta. Máris eldöntötte. Nyeregben volt – eltekinthettek a semmitmondó csevegéstől. Így aztán, amikor Rosie, a sugárzóan ragyogó, a sok-sok lehámozott réteg alól csodásan előtáruló, szégyenlősen rámosolygó Rosie azt mondta, hogy sajnálja őt az egykeségéért, először ezt vágta rá: semmi baj. Aztán pár másodperccel később, amikor már az agyával is felfogta, hozzátette:

– Várjon csak. Nem. Micsoda? Mit sajnál azon, hogy egyke vagyok?

A nő elpirult. Ő is elpirult volna, de a vérkeringése már így is a teljesítőképessége határán lehetett.

– Bocsánat – mondta a nő. – Mindig azt hiszem, hogy... A húgom, ööö... Nem volt magányos?

– Nem nagyon.

– Mert nagyon kötődött a szüleikhez?

– Azt se nagyon.

– Mert író? Szeret egyedül lenni a sötétben, és mélyen elmerengeni magában?

– Nem! – A férfi elnevette magát. – Na jó, talán igen. Nem is tudom. Nem hiszem, hogy egyedül merengtem volna a sötétben. De azt sem hiszem, hogy magányos lettem volna. És maga? Ezek szerint voltak testvérei?

Rosie ragyogását felhő árnyékolta be, Penn pedig rögvest a lábujja hegyéig elszomorodott.

– Volt egy húgom. Én tizenkettő voltam, ő pedig tíz, amikor meghalt.

– Jaj, Rosie, *én* sajnálom. – Penn tudta, hogy ezúttal azt mondta, amit kellett.

A nő a zsömléje felé biccentett.

– Rák. Szívás.

A férfi próbálta kitalálni, mit tehetne még hozzá, de mivel semmit sem tudott kifundálni, inkább a nő kezéért nyúlt. Az úgy ragadta meg, mint aki valahonnan a magasból készül lezuhanni. A férfinak a lélegzete is elakadt a hirtelen fájdalomtól, de amikor a nő feszengve lazítani próbált a fogásán, még erősebben szorított vissza.

– Hogy hívták? – kérdezte gyengéden.

– Poppynak. – Aztán, kissé szégyenkezve, elnevette magát. – Rosie. Poppy. Érti? A szüleimnek mindenük volt a keréskedés. Mázlija volt, hogy nem Gladiolának, Kardvirágnak nevezték el. A Gladiola is abszolút terítéken volt.

– Ezért gondolja azt, hogy az egyke-gyerekkor olyan borzasztó? – Örömmel látta, hogy a nő újra nevet, de még soha senkivel nem találkozott, aki tragédiaként kezelte volna azt a tényt, hogy nincsenek testvérei. – Mert magának az volt?

– Azt hiszem. – Megvonta a vállát. – Talán ezért is kedvelem magát máris. Mindketten egykék vagyunk.

A férfi megpróbálta követni, amit a másik mondott, de csak annyit hallott belőle, hogy máris kedveli őt.

Később, jóval később a nő is ugyanazt mondta, hogy ez első látás *előtti* szerelem volt, hogy aznap egész délelőtt és délután úgy jött-ment, hogy valahogy tudta: ez lesz élete utolsó első randija. És amíg ez a férfit pokolian idegessé tette, őt megnyugtatta. Amíg a férfi türelmetlenül viselte a semmitmondó csevegést, addig ő tudta, hogy a világ összes ideje a rendelkezésükre áll. Már amennyiben a világ bármennyi időt is garantál. Amiről szó sincs.

Később, nem annyival később Penn a saját ágyában hevert, és a sötétben a mennyezetre vigyorgott. Próbálta magát leállítani, próbálta bizony, és ki is nevette magát érte, de nem tudott magán uralkodni. Nem tudta elnyomni, elhárítani, kordában tartani azt, amit valami icipici titokcsírának érzett, egyfajta tudásnak, amely stabil volt, mint egy nemesgáz, és úgy ragyogott, akár az arany: Poppy. A lányomat Poppynak fogják hívni. Nem elhatározás. Felismerés. Valami, ami már réges-rég igaz – Rosie tizenkét éves korától, az ő fél életével ezelőttől fogva –, csak ő még nem tudott róla.